

масата наредени: чаша съ подстаканникъ за чай, тенекиена сахарница съ ключъ и една четка за дрѣхи. Въ другия жгълъ на стаята ми се красуваше санджкъ също дървенъ, но боядисанъ съ червена боя и обкованъ съ тасма отъ тънко тенеке. На стѣната окачена мошамата, а до санджъка на едното отъ столчетата бѣше туренъ, единствения най цѣненъ прѣдметъ — самовара. Цѣненъ, казвамъ, за това защото твърдѣ често обѣда и вечерята прѣкарвахъ само съ него . . , впрочемъ, друго-яче и неможеше да бѣде.

Една година прѣди това съ Височайши приказъ бѣхъ произведенъ въ първий офицерски чинъ. При производството получихъ опрѣдѣлената за обмундирование сума, съ която си направихъ всичко нужно и си набавихъ най потрѣбнитѣ нѣща. На 8-й Юний, същата година, азъ заминахъ за Сърбия, като распродадохъ всичкия си имотъ, не изключая и офицерската униформа, която прѣди единъ мѣсець бѣхъ облѣкълъ. Съ изваденитѣ, отъ продажбата на вещитѣ ми, пари, азъ си послужихъ за пѣтни разноски до Сърбия, и за прѣхрана, а когато се завърнахъ отъ Сърбия всичкия ми имотъ бѣше на гърбътъ ми, а именно: сърбска куртка — мундиръ, панталони, единъ чифгъ чизми, сърбска шапка и шинелъ, а въ джебътъ нито счунена пара. Слѣдъ това не бѣ чудно, че прѣпѣлнената ми съ имотъ стая кѣнтеше, когато се говорѣше въ нея.

Отдавна бѣше минало срѣдъ нощъ, но азъ никакъ не можехъ да заспя. Въ главата ми се тѣлпяха все възможни мисли и въспоминания. Припомнихъ си, съ какъвъ ентузиазмъ, съ какви надежди, съ каква вѣра въ пълния успѣхъ се спустнахме прѣди нѣколко мѣсеца за Сърбия, а отъ тамъ — за България, за да се срѣцнемъ съ вѣковния ни врагъ — Турчиатъ. Припомнихъ си несполуката и нашето разочарование, и неволно се замислихъ . . . Но махнете се тъмни мисли! . . . Слѣдъ това, мислитѣ ми, — мрачнитѣ ми мисли отстъпиха мѣсто на новитѣ ми впечатления прѣзъ денътъ. Иѣшия конвой, българската армия и Свободна България! И, като започнахъ да правя въздушни палати, азъ дадохъ пълна воля на фантазията си, която ме понесе